АСѢНЬ БОЕВЪ — Виена

ДЪРЖАВНО-ПОЛИТИЧЕСКО НАЧАЛО НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ

[Специална кореспонденция на вестникъ „ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ"]

Спорелъ Теофана българитѣ наизлазѣтъ Илирия и Тракия въ 493 година. Германския историкъ Шлосеръ Ѳъ Ѳъ Ѳъ ка, че българ лѣ „сѣдѣлили готитѣ въ Мизия още въ 489 годин". Спорелъ хрониката на Комесъ Марцелинъ въ 499 год. 15 хиляди византийци казлизѣтъ въ Тракия срещу българитѣ, но бивѣтъ разбити, както изгубѣватъ 4000 души убитѣ, взаимни при Бѣлата Зурта. Разбиванетъ на една голѣма за тогавашното време армия, може да бѣде извѣршено отъ едно организирано народъ, а не отъ една чета бандити. Спорелъ Теофана, по всѣка вѣроятность, българитѣ Виталиановъ претендиратъ ще въ начѣлото на 5 вѣкъ за византийския престолъ и въ 509 година съ огромно число българи воеха Анхиаръ и Вирна". Въ 488 год. българскиятъ царь Виса се бие въ Мизия съ Теодорихъ Готски. Пакъ спорелъ Теофана „въ 531 год. тѣмъ българитѣ сѣ безбройно множество българи воюватъ въ Мизия и Тракия", убиватъ византийския стратегъ Ѳъ Ѳъ Ѳъ ка и ненатъ Годила, Константина и Ѳъ Ѳъ Ѳъ ка, отъ когото тѣмъ Ѳъ Ѳъ Ѳъ ка и взелъ тоа известие, пише: „Отъ сега нататъ мирѣ въ Тракийската областъ". И наистина, отъ 531 год. не се чуватъ вече византийци на коеначанини въ Скития и Мизия: отъ нѣмата опорна дата за въ-политическото обособление на българитѣ на Балканския полуостровъ, **точно 148 години преди съдаването на Аспаруховата българска държава**. Впрочемъ личитѣ качества на българина още въ тоа время сѣ били тѣй голѣми, че той е можелъ да се водиренъ стражавато на византийския престолъ. Германския историкъ Шлосеръ пише въ своята „Сѣтонна история", томъ IV, стр. 18: „Сѣдѣ, смъртта на Анастасий I въ 518 год., на престола се качи старинѣтъ български генералъ Юстинъ I, който е бѣлгарския сѣнъ Ѳъ Ѳъ Ѳъ ка, бѣлгарския сѣнъ въ императорска гвардия и който консолидира войската, финансиѣтѣ на империята и плашѣ балкански предприятия въ бѣлдещето". Сѣщо неговиятъ внукъ, българинъ по произхождение, Юстинъ II, управлява като императоръ. Византия въ продължение на 38 години. Въ 502 год. спорелъ Либо „българитѣ изправяха много походи въ Илирия и Тракия". Едно доказателство, че българитѣ сѣ политически и териториално организирани народъ, който воюва, сѣщо сѣзи, се вижда отъ факта, че българитѣ, за да отмѣстятъ на готитѣ за убийството на царя имъ Виса, **се съюзяватъ сѣ византийцитѣ въ борба против общо готитѣ**. Въ инсинка на българскиятъ господари, обнародванъ отъ А. Поповъ въ 1866 год., като б. историкъ имъ се сочи и най-младитѣ Атилоѳъ сѣнъ Ирнакъ, отъ рода „дуло", който въ 460 година се поселва въ Малка Скития (днешна Добруджа), въ 500 или 515 година се споменава българскиятъ князъ Безмѣръ, чѣто кнѧжество се простирало отъ днешѣ тѣрави на Дунавъ. Спорелъ тоаи инсинкъ **Аспарухъ е едва шестиятъ български князъ!** Между кнѧзъ Безмѣръ и Аспарухъ минѣтъ 582 до 602 години, описа „стратегията и тактиката" на българитѣ, противъ които той е воювалъ, които сѣ сѣзи организирани народни маси. Въ картата на Евсевий отъ IV вѣкъ, фигурира и българска държа или полиѳисска, отъ която сѣ е развилъ и Аспаруховата на Рапенска Коснитрида отъ VI вѣкъ. Българитѣ сѣ тавени точти на времето, когато сѣ сѣ сѣ